

Sanja Iveković (Zagreb, 1949.) diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1970., a već je 1973., zajedno s Daliborom Martinisom, postavila temelje u videoumjetnosti u Hrvatskoj. Od 1972. do 1976. bavila se i grafičkim dizajnom za emisije Televizije Zagreb. Od 1976. posvetila se isključivo videu i performansu, a velik broj svojih videoradova ostvarila je tijekom studijskog boravka u Kanadi 1978. te u razdoblju od 1990. do 1993. godine.

Generacijski i umjetnički dio je *Nove umjetničke prakse* koja negira ustaljene estetske vrijednosti i teži interaktivnom odnosu s okolinom/publikom. U prvi plan postavlja djelovanje u duhu društvenog aktivizma uporabom medijskog prostora kao jednog od oblika istraživanja i izražavanja, ističući pritom etička ishodišta umjetnosti i umjetničkog rada. U radu se koristi dokumentom, fotografijom, performansom, instalacijom, akcijom i intervencijom u urbanom prostoru. Među prvim je hrvatskim umjetnicama vezanim uz feminističku umjetničku praksu. Propituje i problematizira položaj žene u suvremenom društvu, osobito u svijetu medija, te utjecaj koji umjetno konstruirana društvena predodžba ima na život žene.

Često je ishodište njezinih radova ona sama postavljajući autobiografske podatke u temu i kontekst koji istražuje i predstavlja. Svoju feminističku aktivnost zaokružila je i osnivanjem udruge *Elektra* – ženskog umjetničkog centra u Zagrebu, te angažmanom na Ženskim studijima gdje predaje od 1994. U svome radu Sanja Iveković bilježi brojna izlaganja na svim značajnijim svjetskim događanjima suvremene umjetničke prakse. Na *Documenti* je sudjelovala čak četiri puta (1987., 2002., 2007 i 2012.), a predstavila se i na Manifesti u Luxemburgu (1998.) i bijenalu u Istanbulu (2007.), dok su je mediji, popraćajući njezinu retrospektivnu izložbu *Sweet Violence* u Muzeju moderne umjetnosti 2011. najavili kao *prvu Hrvaticu u newyorškoj MoMai*.